

Puterea Focului de Marcel Urs

Săptămâna trecută, în California, flăcările nestăpânite ale unui pârjol fără seamăn au ars sute de mii de hectare de pădure și, după ultimele estimări, peste 1,500 de case, lăsând în urmă 10 morți. Patru pompieri și-au pierdut viața, iar un al cincilea a fost rănit în lupta cu incendiul extrem de violent din sudul statului. Incendiul se pare că a fost inițiat de niște persoane fără frică de Dumnezeu. Dezastrul a fost unul dintre cel mai mari incendii din istoria statului, cu una dintre cele mai puternice economii din lume, după unele estimări, a cincea din lume.

Focul a distrus visuri, speranțe și vieți, a fost pornit intenționat, concomitent cu momentul începerii unui vânt de peste 100km pe oră, care nu a făcut altceva decât să întărească flăcările din jurul orașului Santa Ana. În jur de jumătate de milion de persoane au fost evacuate din casele lor.

Incendiul nu s-a datorat încălzirii globale, după cum s-au grăbit să constate mai marii „cultului” Schimbării Climatice (sau Încălzire Globală). Dimpotrivă, dacă cei de la mediu, așa-ziii ecologiști, ar fi permis curățarea pământurilor din jurul locuințelor de resturile vegetale, arbori sau tufișuri, care erau prea aproape de clădiri, nu ar fi existat atâta combustibil gata să ia foc la atingerea unei scânteii!

Din nefericire, dacă nu lași să crească iarba și arbuștii de lângă casă, în California ești dus la închisoare! „Mediul trebuie protejat cu toate gunoaiile sale și cu orice preț” este mottoul ecologiștilor.

În anii trecuți, cei de la departamentul pădurilor aveau voie să pornească incendii controlate, menite să ardă resturile vegetale periculoase, dar proiectul a fost interzis de către "treehugers". Bineînțeles că dezastrul a stârnit puteriniți polemici și în rândul clasei politice de aici, din State. Democrații la-au învinuit pe cine altul decât pe ... Bush pentru incendiul din California, pentru că a luat resursele care trebuiau alocate pentru dezastre naturale ca acestea și le-a "deraiat" înspre războiul din Irak! Ba încă, unul dintre democrații de seamă ai Californiei i-a spus lui Bush nici să nu viziteze zona afectată pentru că prezența sa va împiedica operațiunile de stingere a incendiilor. Ori în primele zile ale incendiului, când acesta a atins cote maxime, pompierii au trebuit să stea cu mâinile încrucișate și să privească neputincios la monstrul roșu cum mistuia tot ce găsea în cale.

După dezastrul Katrina, președintele Bush nu a vizitat New Orleans, tocmai pentru ca să dea timp desfășurării operațiunilor de salvare. Atunci a fost învinuit că nu s-a dus la locul dezastrului, acum este învinuit că se duce. Nu suntem satisfăcuți cu adevărat, niciodată!

Ce a fost diferit însă față de Katrina a fost faptul că noii sinistrați au fost tratați diferit, fiindcă zona în care a avut loc incendiile este una dintre zonele cele mai bogate ale statului. Zona Malibu, care a fost afectată cea mai grav, însemna, până nu demult, un peisaj de vis, cu palmieri și plaje imense, fiind una dintre cele mai scumpe localități din Statele Unite, în care fiecare proprietate valoarea măcar un milion de dolari. Acum, însă, to paradisul acesta a fost redus la scrum.

Focul este o reacție chimică intensă de oxidare, cu formare de flăcări și cu degajare de căldură și lumină. Descoperirea focului cu mii de ani în urmă și folosirea controlată a acestuia a fost una dintre descoperirile cele mai importante din istoria omului, dacă nu chiar cea mai importantă.

În mitologia greacă, focul era un element primordial, la fel ca apa cu care se afla într-o permanentă opoziție. Un element complex, care a generat multe întrebări, dar și un element schimbător, având trei ipostaze complet diferite:

1. Focul sacru sau focul purificator; această flacără are origine celestă, fiind un simbol al puterii zeilor, o manifestare a acestora. În multe temple existau torțe cu ajutorul cărora se celebra cultul zeilor. În Grecia Antică, flacăra olimpică avea o semnificație importantă. Se spunea că nu se stinge niciodată, iar în timpul Jocurilor Olimpice se organizau curse cu torțe aprinse cu acea flacără.

2. Focul uman sau al meșteșugurilor este focul prieten omului pe care acesta îl cunoaște și îl folosește în meșteșugurile sale. Multor zei care guvernează asupra metalurgiei sau a fecundității li s-a atribuit și acest foc. Mai târziu, chiar câțiva zei ai războiului au primit aceleași atribuții, ca niște zei ai focului. În multe mitologii, focul uman este de fapt foc sacru adus pe pământ și adaptat de oameni. Mitologia greacă are chiar o legendă legată de acest proces. Titanul Prometeu este cel ce fură focul din ceruri și îl aduce oamenilor, faptă pentru care este crunt pedepsit.

3. Focul demonic sau focul mistuitor pune în evidență proprietatea focului de a arde, de a distruge. Este un element malefic al naturii. De multe ori Infernul, Lumea morților sau Iadul sunt văzute ca spații ale acestui foc.

Păzirea și menținerea focului atinge semnificații divine în trecut, putând fi socotit cel mai de preț dar al zeilor. Puterea sa părea să nu aibă limite, oferind purtătorului un control necondiționat asupra naturii, fiarele sălbatice devenind, din vânat, vânat, iar desigurile de nepătruns ale pădurilor putând fi reduse la scrum fără pic de efort.

Dar și lupta dintre om și foc este una dintre cele mai vechi, și tinde să fie confundată cu lupta dintre om și natură.

Focul este amintit pentru prima dată în Biblie, în Cartea Genesei, atunci când Avraam a fost trimis de Dumnezeu în Țara Moria pentru a jertfi pe singurul său fiu Isaac. Ce tragedie, ne gândim noi, omenește: să îți omori propriul fiu, pe care îl îndrăgești ca pe lumina ochilor, mai mult decât orice pe lume. Însă Dumnezeu avea un plan măreț pentru cei doi, pe care ei nu îl puteau vedea.

Mă uit de multe ori la copiii mei și îmi dau seama, oarecum, ce a simțit Avraam atunci: să își omoare fiul? Singurul său copil pe care l-a așteptat atâta vreme și i-a fost dat printr-o minune? Nu știi ce i-a trecut la Avraam prin minte atunci când a avut loc aceascenă. Se gândea la multe. Se auzeau numai pașii celor doi, într-un ropot oarecum dezorientat, când pășeau peste pietrele prăfuite ale coastei,acompaniate de un vânt ușor care adia dinspre răsărit, ... când, deodată o voce plăpâmdă, nevinovată întrerupe tăcerea: „Tată!” „Ce este, fiule?” i-a răspuns tatăl. Copilul i-a întrebat din nou pe tatăl său pe care îl vedea mai îngândurat ca niciodată, parcă se sfia să îl întrebe. Era obișnuit cu jerfele pe care tatăl său le aducea regulat, știa că pentru o jertfă ai nevoie de foc, lemne și un miel :„Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea-de-tot?” „Fiule, Dumnezeu însuși va purta grijă de mielul pentru arderea-de-tot.” Și au mers amândoi împreună înainte. Vântul parcă se întetea pe măsură ce se apropiau de vârful muntelui.

Parcă îl văd pe Avraam, cu o strângere de inimă, cu un „nod în gât”, privind înainte spre vârful muntelui, care îi aștepta într-o tăcere adâncă. Aștepta din nou, vocea Prietenului său, Dumnezeu, care l-a pus la această încercare nemaipomenită, să îi spună că a fost doar o glumă, așa ca între prieteni, însă a așteptat în zadar. Auzea doar șuieratul vântului aspru de pe coasta muntelui. Ajunși în vârf, a ochit un loc potrivit pentru jertfă, a adunat pietrele pentru altar, și le-a așezat cu grijă, într-o oarecare ordine, ca să fie unul pe măsura băiatului și se ferea de ochii copilului care îl priveau întrebător și nevinovat. Se ferea să îl privească în ochi, pentru că privirea nevinovată a copilului îl ardea până în inimă. A pust și vreascurile aduse de însuși copilul său.

A așteptat în zadar, în tot acest timp, vocea Prietenului său să îi spună să se oprească, dar tot în zadar... Până la urmă, cu inima strânsă, și plină de durere, a trebuit să îi spună copilului, care l-a privit în ochi cu tot atâtea semne de întrebare pe care le are un copil la vârsta aceea și cu aceeași privire nevinovată a unui copil: „Isaac, tu ești mielul!”. L-a luat în brațe, și a început, cu ochii umezi, gata să izbucnească în lacrimi, să îi lege mâinile apoi picioarele, apoi l-a așezat peste vreascurile uscate așezate cu grijă peste pietrele reci ale altarului. Copilul nu înțelegea ce se întâmplă și nu a pus nici o rezistență.

Era așa de nevinovat și ascultător. Focul dinlăuntrul bătrânului Avraam îl mistuia cu putere. A scos cuțitul cu strângere de inimă din teaca învechită de piele de căprioară, unealtă cu care cu

doar puțin timo în urmă l-a folosit la tranșarea vânatului, l-a ridicat în sus și a închis ochii. A așteptat în zadar, s-a gândit el, Dumnezeu m-a uitat de tot, dar cred că El o să îmi dea copilul chiar din cenușă. Ce credință extraordinară la omul acesta!? Cu ochii închiși și cu inima plină de durere, cu cuțitul deasupra pieptului fraged al propriului copil, gata să îi spintece pieptul. Și-a strâns toate puterile și și-a făcut avânt cu mâna ... când, deodată, a auzit în sfârșit vocea mult așteptată, ca un trăznet: „Avraame! Avraame! Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.” Ce ușurare pentru Avraam! Parcă îl văd. Și-a luat copilul în brațe și l-a strâns mult la piept. Nu cred să nu fi plâns de bucurie. Ce credință de invidiat la omul acesta! Cu câtă bucurie au coborât ei de pe munte să se întâlnească cu cei doi slujitori, care îi așteptau la poalele muntelui.

Cu câtă bucurie le-o fi spus Avraam cele întâmplare pe vârful muntelui. Să nu mai vorbim de Sara, care mă gândesc că știa tot, dar a rămas acasă să se roage pentru aceasta. Izbăvirea, în cazul lui Avraam, și de multe ori în cazul nostru, nu vine când vrem sau ne așteptăm noi, ci Dumnezeu are planul său, care de multe ori nu se potrivește cu al nostru.

Cu mii de ani după această tragedie, o altă scenă, dar de data aceasta mult mai tragică, mult mai profundă: Un Tată privea cu durere în inimă cum era omorât Fiul Său de către omenire: era Isus Hristos. Era nevinovat, însă era încărcat cu păcatele noastre.

Focul, adus împreună cu jertfă, în Vechiul Testament, avea puterea de a-L îndupleca pe Dumnezeu. Avea puterea de iertare a păcatelor. Când primii ucenici au primit botezul Duhului Sfânt, Biblia spune că pe capul lor s-au văzut niște limbi ca de foc. "Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească. (Fapte 2:3,4)

Astăzi focul, nu mai are aceleași semnificații ca în trecut, face ravagii materiale de proporții uriașe, distruge vieți și vise, însă va veni o vreme când, acesta va avea un rol final de curățire a tot ce este rău. „Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.” Scrie în Cartea Cărților la 21:8 Apocalipsa